

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
29—Γραφεῖον ἰδ. Βουλῆς—29

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ μὴ πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν τῶν κύριοι συνδρομηταὶ νὰ ἐξοφλήσωσιν αὐτὴν, διότι εἰς οὐδένα μὴ πληρώσαντα θέλει πεμφθῆ τὸ 4ον φύλλον. Ταῦτα ὅπως λείψῃ πᾶν παράπονον

Ἡ ΝΕΟΤΗΣ

(Ἰδε σελ. 20)

Ἡ ζωὴ εἶναι ὁδὸς τραχεῖα καὶ ἀνωφερῆς, ὑψουμένη πρὸς τὸν οὐρανὸν διὰ μέσου κρημνῶν ἀποτόμων καὶ παρέχουσα λαμπρὰς σκηνογραφίας, εἰς τὰς ἀρρένωπὰς προσβολὰς τῶν ὁποίων δὲν ἀντέχουσιν ὅλαί ἐπίσης αἱ ψυχαί. Ἡ νεότης μένει κεκμηκυῖα εἰς τὰς ρίζας τοῦ κριμοῦ. Μήπως ἐδελεάσθη ὑπὸ ἀνθους τινος θάλλοντος παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου; ἢ μὴ κατελήφθη ὑπὸ κενοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν κυανὴν ὀθόνην, ἣν ἐκτυλίσσει ἡ λίμνη εἰς τὸ βῆθος τῆς στενῆς ταύτης φάραγγος; Ἐν ᾧ δὲ νεανίας ἀποθαυμάζει τὰ τόσα κάλλη, δι' ὧν ἡ φύσις ἠθέλησε νὰ κοσμήσῃ τὸ μονότονον ἀναχωρητήριόν του καταλαμβάνεται αἰφνης ὑπὸ ἀνίας, ἥτις, καταβάλλουσα κατὰ μικρὸν τὰς αἰσθήσεις του, καταβάλλει ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν του. Λησμονεῖ τὸ ἐπιδικώμενον τέρμα διότι πιθανὸν ἀπεγοητεύθη ἐκ τῆς τραχύτητος τῆς ὁδοῦ. Ἀποστρέφει τὰ βλέμματά του, κάθηται παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους παραδίδοται εἰς ἀποθάρρυνσιν.

Ὁ ἀνὴρ, ὃν μικροτέρα πείρα ἐνίσχυσε κατὰ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν ἀνιῶν τῆς ζωῆς, πλησιάζει τὸν νεανίαν ἔχει περιεζωσμένην τὴν ὄσφυν του. ὡς ἐν ὁδοί-

πορίᾳ ἀντιμετωπίζει μεγαλοπρεπῶς τὸν ἀνεμὸν τῶν ὁρέων, ὅστις παίζει μὲ τὰ ἐνδύματά του ὡς μὲ ὠραῖον πέπλον. Ὁρθὸς πρὸς τοῦ νεανίου, εὐθὺς καὶ σταθερὸς ἐκτείνει αὐτῷ τὴν χεῖρά του, καὶ διὰ τῆς ἄλλης τῷ δεικνύει τὸ ὕψος τῆς ὁδοῦ, λέγων αὐτῷ: Ἐμπρός, νεανία, ὀφείλεις νὰ μᾶς ἀκολουθήσεις. Ἐγνωρίσαμεν ὡς σὺ, θλίψεις καὶ δάκρυα. Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ βίου νομίζεις, ὅτι ἡ ψυχὴ μεμεθυμένη ἔτι ἐκ τῶν ἀρωμάτων τῆς διαμονῆς, ἣν ἐγκατέλειψε δὲν δύναται νὰ συνειθίσῃ εἰς τὸν νέον τοῦτον τῆς γῆς, εἰς ἣν ἐγεννήθη, ἀέρα. Μᾶλλον ἐξωκειωμένη πρὸς τὴν μυστηριώδη ὑπαρξιν ἀφ' ἧς ἀνεχώρησεν, ἢ πρὸς ἐκείνην, ἧς μέρος ἀποτελεῖ, λέγει ὅτι καταβεβλημένη ὑπὸ πικρᾶς θλίψεως ἐπιθυμεῖ νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα, ζητοῦσα νὰ ἀνοιγῶσιν αὐτῇ ἐκ νέου αἱ πύλαι ὧν πρὸ μικροῦ ἐξῆλθε καὶ ἀρνούμενη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ κοινὸν πεπρωμένον ὅπερ ὠθεῖ αὐτὴν νὰ διέλθῃ ἐπὶ χρόνον διὰ τῆς μακρᾶς ὁδοῦ τῶν θλίψεων καὶ τῶν πόνων.

Ὅταν δὲ φθάσῃ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ἐξίσου ἀπομακρυσμένη τοῦ σημείου, ὅθεν ἀνεχώρησε, καὶ ἐκείνου πρὸς δὲ ζητεῖ νὰ φθάσῃ τότε μόνον δύναται νὰ κρίνῃ ὀρθῶς περὶ τῶν δύο τοῦ βίου τερμάτων καὶ περὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, ὅστις μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς σκολιᾶς ταύτης ἀτραποῦ, ἐν ᾗ βαδίζεις καὶ ἣν θέλεις κατόπιν ἀγαπήσει τόσον.

Ἐμπρός νεανία! ἔγειρον τὴν κεφαλὴν σου σπόγγισον τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου· μάτην βέουσι ἐπὶ τῶν χόρτων τῆς ὁδοῦ· μάτην μίγνυνται τοῖς διαυγέσι κύμασι τῆς λίμνης. Πρὸς ἀνάψυξιν τῶν ἀνθρώπων καὶ διατήρησιν τῶν πηγῶν δὲ Θεὸς καταπέμπει ἡμῖν τὰ διαυγῆ τοῦ οὐρανοῦ νάματα. Ἡ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀνθρώπου βέουσα δρόσος εἶναι πικρά· φέρεῖ ἄλας δριμύ· εἶναι μεμιγμένη τῇ χολῇ τῶν θορυβοδεστέρων παθῶν μας, καὶ δὲν πραῦνει ἢ τὸ πῦρ,

Θράκης, είτε διὰ τοῦ Ἀρχιπελάγους μέχρι τῆς Ἑλλάδος, ἢτε μὴ αὐτόχθονες. Κατὰ τὰς παραδόσεις οἱ Πελασγοὶ ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ Λυκαίου ὄρους τῆς Πελοποννήσου· ἐκαυχῶντο δὲ ὅτι εἶναι «αὐτόχθονες,» «ἄνδρες τῆς μελαίνης γῆς,» «τέκνα τῶν δασῶν,» «οἱ πρὸ τῆς Σελήνης γεννηθέντες.» Πέριξ αὐτῶν

ὡς νικηταὶ ἐν Πελοποννήσῳ, ἐδόθη εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς χερσονήσου ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυονίων, οἵτινες συνεδρίαζον ἐν Θερμοπύλαις καὶ Δελφοῖς, ὡς γενικὸν ὄνομα τὸ τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες ἦσαν μικρὸς τις λαὸς τῆς μεσημβρινῆς Θεσσαλίας καὶ Φθιώτιδος. Ἡ προσωνομία Γραικοί, ἥτις εἶναι πιθανῶς συνώνυ-



Ἡ νεότης. (Ἴδε σελ. 17).

κατόικουν ἄλλαι πολυάριθμοι φυλαὶ τῆς καταγωγῆς, οἱ Αἰολεῖς καὶ Λέλεγες, ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Ἑλλάδος μεταναστεύσαν ἐκ τῆς Καρίας καὶ Τρωάδος, μεθ' ὧν ἀνέμιχθησαν οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Ἀχαιοί. Ἀργότερον, ὅτε οἱ Δωριεῖς διαβάσαντες τὸν Κορινθιακὸν κόλπον κατὰ τὸν στενώτερον αὐτοῦ μέρος ἀπεκατίεστησαν

πρὸς τὸ «Ὀρεινοί» καὶ πιθανὸν νὰ σχετίζεται πρὸς τὰς «παλαιός, ἀρχαῖος, υἱὸς τοῦ ἰδάφους κτλ.» ἐπεξετάθη μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐν τῷ ἔθνει, καὶ τέλος ἐγένετο παραδεκτὴ. Οἱ Ἴωνες τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ οἱ Κῆρες τῶν Σποράδων ἐπάμιλλοι τῶν Φοινίκων ἐπλεον ἀπὸ λιμένος εἰς λιμένα ἐμπορευόμενοι παρὰ

τοῖς ἡμιαγρίοις αὐτῶν λαοῖς, καὶ ὡς αἱ μέλισσαι αἱ ἀποθέτουσαι ἐπὶ τῶν ἀνθέων τὴν γονιμοποιὸν ἐκείνην κόνιν τὴν γύριν ὑπὸ τῶν βοτανικῶν καλουμένην, διέσπειρον εἰς τοὺς λαοὺς τούτους τὸν Ἀνατολικὸν καὶ Αἰγυπτιακὸν πολιτισμόν.

Ἐμποροὶ Φοίνικες καὶ Ῥωμαῖοι νικηταὶ μόλις μετέβαλον τὰ στοιχεῖα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ

τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὑπῆρξεν ἡ σλαβικὴ, ἢ μάλλον ἡ Σερβικὴ γλῶσσα· τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ἔτι τὸ μείζον μέρος τῶν τοπικῶν ὀνομάτων. Μεθ' ὅσα δὲ καὶ ἂν λέγωσι πλείστοι συγγραφεῖς αἱ δεισιδαιμονίαι καὶ αἱ παραδόσεις τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶναι ἀπλῆ κληρονομία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων· καὶ ὁ ὑπερφυῆς αὐτῶν κόσμος πλουτίζεται ἐκ



Μανιάται.

ἀλλ' ἀπὸ τῆς μεταναστεύσεως τῶν ἐθνῶν οἱ βάρβαροι εἰσέβαλλον ἐν αὐτῇ παμπληθεῖ· ἐπὶ δύο περίπου αἰώνας οἱ Ἀβάροι διετήρουν τὴν ἰσχύν των ἐν Πελοποννήσῳ· κατόπιν ἦλθον οἱ Σλαβοὶ μεθ' ὧν ὁ λοιμὸς συνέπραξε πλέον ἢ ἅπαξ εἰς ἐρήμωσιν τῆς χώρας. Ἡ Ἑλλὰς κατέστη Σλαβία, καὶ τὸ γενικὸν γνῶρισμα

φαντασμάτων καὶ μορμολυκίων (καλικαντζάρων), ἐπινοημάτων τῶν Σλαβῶν· αὐτὸ τὸ ἑλληνικὸν ἐνδυμα εἶναι ὡσαύτως κληροδότημα τῶν ἐκ τοῦ βορρᾶ πορθητῶν. Ἐν τούτοις ἡ ὡραία ἑλληνικὴ γλῶσσα ἤρξατο νὰ ἀναθάλλῃ βαθμηδόν, καὶ ἡ φυλὴ αὐτὴ νὰ ἀνακτᾷ τόσον ἐπιτυχῶς τὴν ἐπικράτησιν, ὥστε εἶναι ἀδύνα-

τοῦ γέροντος Ἰακώβου δὲν εἶμαι πλέον Νεδζι ἢ Βοημή.»

VIII

Ἐπὶ ἕξ μῆνας περιποιοῦτο τὸν γέροντα, καταστάνα ἀδύνατον τὸν ἡγάπα καὶ τὸν ἔτραφε διὰ τῆς ἐργασίας τῆς καὶ ὅταν ὁ γέρον ἐκοιμήθη τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, ἡ Νεδζι ἔλεγε. «Θὰ ἐπανιδῶ τὴν Βαβηλίαν καὶ θὰ ἀναχωρήσω.»

Ἀλλὰ δὲν ἀνεχώρησεν. Ἡ Βαβηλία ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον πτωχὴ μήτηρ καὶ ἀπωφρατισμένη. Ὁ πόλεμος εἶχε καταστρέψει τὸν τόπον ἔνθα ἐφρονεῦθη ὁ σύζυγός τῆς ἤδη δὲ ἡ καλύβη τοῦ γέροντος ἦτο τὸ μόνον ἄσυλον, ὅπερ τῇ ἀπέμεινεν. Ἔθεσε κλαίουσα τὰ τέσσαρα τέκνα τῆς εἰς τὰς χεῖρας τῆς Νεδζι, καὶ τῇ εἶπε. «Δὲν εἶναι πολὺ δύο μητέρες διὰ τὰ ἀτυχεῖς ταῦτα μικρά.» Ἡ Νεδζι ἔσφιγγε τὰ ὄρφανὰ εἰς τὸ στήθος τῆς, καὶ ἤρξατο ἐργαζομένη δι' αὐτά, ὡς ἄλλοτε διὰ τὸν γέροντα Ἰακώβου. Ἠννόησε τί ἐστὶ καθήκον καθήκον ἐκάστου εἶναι νὰ πράττη τὸ καλὸν ὅπως δύναται, ἀδιάφορον ὅσους καὶ ἂν ἦναι ἀνάγκη νὰ καταβάλλῃ κόπους σωματικούς τε καὶ ψυχικούς. Τοῦτο ἠννόησε κατὰ βάθος καὶ ἐξετέλει Νεδζι ἢ Βοημή.

IX

Δὲν ἐγνώρισεν πατέρα, οὔτε μητέρα καὶ ὁμῶς ἐξετέλεσε πληρέστατα τὰ καθήκοντα φιλοστόργου θυγατρὸς δὲν ὑπῆρξε μήτηρ καὶ ὁμῶς κατέστη τὸ στήριγμα, καὶ θετὴ, οὕτως εἰπεῖν, μήτηρ τεσσάρων ὀρφανῶν Νεδζι ἢ Βοημή. X

Καὶ ὅτε τὰ τέκνα τῆς Βαβηλίας κατέστησαν ἄνδρες ἱκανοὶ εἰς ἐργασίαν, καὶ αἱ θυγατέρες εὐτυχεῖς μητέρες καὶ ὅτε αὕτη ἀδυνατίσασα ἔλεγεν: «Οὐδεὶς πλέον ἔχει τὴν ἀνάγκην μου» ἡ προστασία τῶν πτωχῶν ὀρφανῶν ἀνεκοῦφιζε τὴν θεῖαν Νεδζι τὴν Βοημήν.

Πλὴν τέλος, ὡς ὁ τρυφερὸς κάλυξ, ζωηρὸς καὶ ἀκμαῖος, ἀνθήσας μαραίνεται καὶ ξηραίνεται, οὕτω καὶ ὁ θάνατος μετέφερεν εἰς τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν Νεδζι τὴν Βοημήν. Ἐσπερος.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΑΡΚΙΣΙΑ

Βλέπετε τῶν Ὀλυμπίων τὴν σεπτὴν ἐκεῖνην στήλην καὶ τὸ κιονόκρανόν τῆς τὸ ἐπίχρυσον ἐκεῖνο; Χεῖρα τρέμουσαν τεχνίτου εἰς τὰ φύλλα διακρίνω αἰσθημα νομίζεις πόνου καθωδήγησε τὴν σμίλην. Οἶμοι! διατὶ ἐπόνει ὁ τεχνίτης διατὶ;

Ξανθὴ κόρη δεκαέτις ῥόδου ἔχουσα τὸ χρῶμα μέσῳ ῥόδων ἐκπνύγει ἄνθος φεῦγον χρυσαλλίδα: «ἔδῳ εἶνε, ἐδῶ εἶνε... Ἄ ἐκεῖ ἐκεῖ τὴν εἶδα...» κ' ἤστραπτε τὸ παιδικόν τῆς ἰλαρὸν ἐκεῖνο ὄμμα. Οἶμοι! τὸ μικρὸν ἠγνῶσι ποῦ βαδίζει ποῦ πατεῖ.

Εἰς τοῦ Ἰλισσοῦ τὰς ὄχθας κυνηγοῦσα ἐπλανήθη. Τὴν ἐξήλεσε τὸ κύμα—ἦτο τόσον ἐρασμία! Ἐγὶν ἀφανὴς ἐξαίφνης ἡ ξανθὴ ἢ Ναρκισία τὴν παρέλαβε τὸ κύμα κ' εἰς τὸν φλοίσβον ἐκοιμήθη, Οἶμοι! σπεύδει ἡ τροφὸς τῆς... τὴν ἀνέσυρε νεκράν.

Ποῦ ἐκεῖνη; τώρα τάφου ψυχρὸν χῶμα τὴν καλύπτει. Βλέπουσα τ' ἀθύρματά τῆς ἢ τροφὸς τῆς κλαίει ἔτι, καὶ ἐντὸς καλάθου ταῦτα εἰς τὸν τάφον ἀποθέτει, ὅπου ὄρσου μαργαρίτας ἢ πρῶτα καταβρίπτει. Οἶμοι! κ' ἡ αὐγὴ νομίζεις δακρυλοῦει τὴν μικράν.

Μὲ τὸν κάλαθον ἀκάνθας εἶδ' ἐκεῖ περιπλεχθεῖσας χλωρὰς ἔτι ὁ τεχνίτης καὶ τὴν κόρην ἐνθυμήθη χρόνος ἔρρευσεν—σκεπάζει τὰ ἀθύρματά τῆς λήθη... Ἐλαβεν ἀλγῶν τὴν σμίλην ὁ τεχνίτης παραστήσας Οἶμοι! τοῦ πτωχοῦ καλάθου τὴν εἰκόνα ζωηράν.

ΙΩ. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

Σ. Σ. Α. Εὐμενῶς παρεχώρησεν ἡμῖν τὸ ἄνω ποιημάτιον ὁ κ. Ι. Κ. Καμπούρογλου. ἀναγνώσας τὸ ἐν τῷ β' φύλλῳ μικρὸν περὶ Κορινθιακοῦ κιονοκράνου ἀρθρίδιον ἡμῶν. Τὸν εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ Ξηρασία ἣτις παρετηρήθη ἀπὸ τῆς 15 περὶπου ἰανουαρίου μέχρι σήμερον, ἐποχὴν, καθ' ἣν συνήθως γίνονται αἱ πλήμμυραι, δὲν εἶναι πρωτοφανὲς τι. Ἡ κάτωθε στατιστικὴ δεικνύει ἡμῖν πίνακα ὁμοίων χειμῶνων.

Ἐν ἔτει 1172 ἡ γλυκύτης τοῦ χειμῶνος ἐπέστρεψεν εἰς τὰ δένδρα νὰ ἐκφυλλίσωσι πρὸ τοῦ φεβρουαρίου εἰς δὲ τὰ πτηνὰ νὰ ἐκκολάψωσι τοὺς νεοσσούς των κατὰ τὸν φεβρουάριον.

Κατὰ τὸ 1289 δὲν ἠσθάνθησαν χειμῶνα.

Τῷ 1421 τὰ δένδρα ἦνθησαν κατὰ τὸν φεβρουάριον, αἱ δὲ ἄμπελοι κατὰ τὸν ἀπρίλιον τὰ κεράσια ὠρίμασαν τὸν ἀπρίλιον, καὶ αἱ σταφυλαὶ τὸν μάϊον.

Τῷ 1538 οἱ κῆποι ἦνθησαν κατὰ τὸν ἰανουάριον.

Τῷ 1585 οἱ στάχυες ὠρίμασαν πρὸ τοῦ Πάσχα.

Τὰ 1607, 1609, 1613 καὶ 1617 ὑπῆρξαν ἀξιοσημείωτα διὰ τοὺς ἠπιωτάτους χειμῶνάς των.

Οὔτε πάγοι οὔτε χιών ἔπεσεν ἐν Γαλλίᾳ τῷ 1659.

Ἐν Γερμανίᾳ τῷ 1692 δὲν ἀνῆφθη ἔστια.

Τέλος ἡ γλυκύτης τῶν χειμῶνων τῶν ἐτῶν 1781, 1807 καὶ 1822 ἐθεωρήθη ὡς ἐξαιρέσις ἐν τῇ μετεωρολογίᾳ. Ἐπίσης δὲ καὶ ἡ τοῦ 1866 ἐν Γαλλίᾳ, ὅτε ἐγένετο καὶ ἡ μεγάλη πλημμύρα τοῦ Σηκουάνα.

Λύσις β'. αἰνίγματος.

Ἄθηνά—Ἄθηναι

Ἐλυσεν αὐτὸ πρῶτος ὁ κ. Ι. Καγκάδης κατόπιν δὲ οἱ κ. κ. Καραχάλιος, εἰς συνδρομητῆς κατοικῶν ἐν ὁδῷ Λέικα ἀριθμ. 5, καὶ ἡ κυρία Β. Α. Βαμπᾶ. Πρὸς δὲ ὁ κ. Μακρόπουλος ἐκ Σύρου, ὁ κ. Λωρδόπουλος ἐκ Μεσολογγίου καὶ ὁ κ. Ε. Ἄννινος ἐκ Κεφαλληνίας.

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

Μικρὸν εἶμαι κ' εὐτελές.—Ὁ τ' οὐρανοῦ πλὴν θόλος ἂν λείψω ἀφανίζεται—ὁ ἥλιος σκοτίζεται Καὶ ἄρδην ἀνατρέπεται, φίλοι, ὁ κόσμος ὅλος.

Τῷ πρώτῳ λύτη δωρεῖται ἀντίτυπον τῆς Νέας Ἑλληνίδος.

Πρόβλημα β'. Ποῖον τὸ δυσύλλαβον ὄνομα ὅπερ καὶ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν ἀναγινώσεται τὸ αὐτὸ;